

(CD-71) ૭ – વેડફાઈ જાય એવા શબ્દ નહીં

વેડફાઈ જાય એવા, શબ્દ નહીં બોલવા,
વાણી, વર્તન, વિવેક, મર્યાદાથી તોલવા.

લોભિયા જો દાન કરે, લોભી માટે હિત છે,
મદવાળો દાન કરે, માનીને અહિત છે.

લોભ અને ક્રોધ બંને, સામ-સામી ખોટ છે,
ચિત્તકેરા પતંગનો, રાગ – દ્વેષી દોર છે.

ધરતી આભ તફાવત, દયા ને કરૂણા,
કર્તાપણું દયા-નિર્દય, વીતરાગ કરૂણા.

કિરતાર અકર્તા ‘તે’ ‘છે’, કરૂણા-સાગર,
શુદ્ધાર્થીની વીંધી વેણું, અધર ધરે યોગેશ્વર.

‘ભાવે ભજિયાં ખૂબ, ભગવાન’ તેનો અર્થ,
‘તળવાનું કહ્યું નથી’, ભજના જ મૂળ અર્થ.

અર્થના અનર્થ કર્યો, પોતાને જ અનર્થ,
અર્થને સવળા કર્યો, સ્વ-પર પરમાર્થ.

કંજુસાઈ લાફાપણું, થાપોટકર અહિતકર,
મધ્યમ વર્તન પરસ્પર હિતકર.

ભણ્યો નથી ભાષા-કોષ, ભજન શ્લોક છે સ્વ-દોષ,
ભક્તને ભગવાને વિશ્વે દેખ્યા છે નિર્દોષ.

મોક્ષની વાટમાં, નરસૈયાનું નિયાણું,
સૂક્ષ્મમાં સમાણું ને, વિરાટે કમાણું.

અહીં ‘પ્રગટ’ ‘આ’ ભજનમાં, વણાયાં ‘છે’ કાળાણું,
શાશ્વત ભજનમાં ગુંજી, યોગેશ્વરી વાણી-વેણું.

‘શ્રી આત્મ-સિદ્ધિ શાસ્ત્ર’ ‘કૃપાળુ’નું નિયાણું,
કવિ-નહીં નિમિત્ત છું, મોક્ષાર્થે ગવાણું.(૨)